

— Дѣдо, хайде една приказчица! — извика Мишо по-силничко, защото дѣдо му не дочува добре.

— Ж-х-х-ж-ж, — искашля се дѣдото и поглади Миша по главата. — Юначина! Коя искашъ — за сивия вълкъ ли, или за тритѣ златни косѣма, или за Тиро?

— За Тиро, за Тиро!

И дѣдото почва да разказва. Тая приказка бѣше най-чудноватата. Слуша Мишо и си мисли, защо името на юнака да е Тиро, а не Киро. Най-сетне рѣшава, че тѣй трѣбва да бжде — да не се разбира!

А приказкитѣ се редятъ една следъ друга — за търговеца, който цѣлъ животъ търсилъ да събере единъ калпакъ пѣстри бълхи, за живата вода, за златната гора...

Мишо слуша, слуша и безъ да ще очитѣ му се отплесватъ къмъ ченията съ гроздето. Той протяга полека ржка и откъсва едно зърно. Ненадейно се чува гласътъ на баба му:

— Не бива, баба, не бива. Нека дойде дѣдо Коледа, че тогава.

— Бабо, ами кжде е сега дѣдо Коледа?

— Иде, иде. Сега е задъ три баира, ама сутре рано е тука...

Става тихо. Долу вратата на избата поскърцва. Догалящата газъ въ лампата прѣска лека миризма. Градскиятъ часовникъ ударва единадесетъ. „Дѣдо Коледа е миналъ вече едина баиръ“ — мисли Мишо и затваря очи.

На заранѣта презъ изпотенитѣ прозорци надниква зимното слънце. Мишо се обръща на другата страна въ леглото и се вслушва. На улицата се провиква симитчия. Пжтната порта траква. Чува се тропане и скоро детска пѣсенъ стига до ушитѣ му:

Тръгнали сж три овчаря,
Коледе, Коледе ле,
Да си търсятъ лѣтовище,
Коледе, Коледе ле!

— Ахъ, той е дошълъ вече! Дѣдо Коледа е тука вече! — викна Мишо, скочи отъ леглото, намъкна бързо гащичкитѣ си и се втурна да посреща коледаритѣ.